

(המשך מעמוד 17)

רק על ידידת חשיבותה של פאריס בסולם הדרגות של הדיפלומטיה הישראלית, אלא על מחול-השדים המתנהל במשרד-החוץ. נאמן לאבן. קשה למצוא משרד ממשלתי, בו אין מרגישים את השפעת השר על ניהול המשרד — כמו משרד החוץ. אבא אבן, כהגדרת אחד מראשי המשרד, "עסוק בעניינים הגדולים של העולם. וכש הוא מתפנה — הוא עסוק עם עצמו."

האיומים המגיעים אליהם מיפעל-השפכים של גושדן, עוררו סוף-סוף הד. אנשי ועדת-הפנים של הכנסת נזעקו, סירו במר קום, והודיעו כי אם יצדיקו מסקנותיה של ועדת-המעקב של משרד-הבריאות את התלונות יפעלו מייד להפסקת הזרמת השפכים אל המיפעל. אך לראשון-לציון יש נקודת-תורפה כאר בה הרבה יותר מאשר ריחות רעים. אולם בה לא נזכר איש משום מה. מוות מטיפוס. מי זוכר מדי עדיין את זעקתם של תושבי שכונת רמת-אליהו, על

אגף-הכיבוי של ראשון-לציון מול רמת-אליהו היילדים נושמים רעל

יד חופשית — ואינו מפקפק באמנותו. אבל אם רפאל אהוד על אבא אבן — הוא רחוק מאוד מלהיות אהוד על גולדה מאיר. כשזו כיהנה כשרת-החוץ — יצא רפאל לחופשה בת שנתיים.

לא סתם נבואה. שינאתה של גולדה אל הגבר בן ה-57, שנולד בכרלין וצמח במנגנון של המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית, התחזקה אחרי מותו של אשכול. היא יודעת מה מקור הידיעה שהתפרסמה בכמה מן העיתונים החשובים בעולם, כאילו היורש בעל-הסיכויים היה יגאל אלון. הכתבים הורים הבכירים הוזמנו או אל דובר משרד החוץ ויד ריבלין, שרמו להם ממקורות יודעית, כי אלון הוא שירש את אשכול. כאשר התבדה הנבואה, והכתבים באו בטענות לריבלין, הוא הצטדק: "גדעון רפאל אמר לי לספר לכם...". אין דור צעיר? כדי לשים קץ לשמועות על יציאתו הקרובה לפאריס, כיום רפאל את הסגל הבכיר של משרדו כדי לדון בבחירת מועמד שיחליף את וולטר איתן. בהתעייצות זו הציע את המועמד הנראה לו: אביעזר שלוש, סגן המנכ"ל, המטפל עתה בענייני השוק האירופי. תגובתו של שלוש היתה פסקנית: לאו ניימוקי: בעיקר משפחתיים, מתוך רצון לאפשר לילדיו לגדול בארץ ולא בפאריס. אבל אם לא שלוש — מי? אבן עצמו קבע: "לא אהיה יותר בעד מינוי שגרירים שיחיו טרמפ במשרד החוץ ויטעו תחנה אחת." כוונתו: להימנע ממינוי שגרירים שאינם דיפלומטים מקצועיים של משרד החוץ, דוגמת יצחק רבין בושינגטון ואהרן רמז בלונדון.

הטרגדיה של משרד החוץ היא, שדיפלומטים צעירים, שצמחו בעשר השנים האחרונות, לא הצליחו להגיע לצמרת. שם יושבים ותיקי המשרד, המחליפים ביניהם את מקומות-כהונתם — או נשארים דבר-קיים לאותו מקום, כמו וולטר איתן, שמלאו לו שמונה שנים בפאריס, ואשר ייתכן שימשיך לכהן שם, מכיוון שקשה למצוא לו מחליף.

ראשון-לציון השכונה

שנידונה למות

בשבוע האחרון עלתה ראשון-לציון שוב לכותרות. תלונות תושביה על הסרחנות

סרטים אמריקה מפחדת מחופש

אדם בעקבות גורלו (סטודיו, תל אביב, ארצות-הברית). פיטר פונדה ודניס הופר הם שני צעירים החוזרים ממסיקו לארצות-הברית אחרי שסיימו עיסקה של הברחה קוקאין. הכסף שהרוויחו טמון במיכלי הרלק של אופנויעה, והם נוסעים מזרחה, לניו-ארליאנס, כדי לראות את פסטיבל המראדוניגא. בדרךם הם פוגשים את אמריקה, שהורגת אותם. נהג הסנדר שיוורה בשני החברים אינו הורג אותם מפני שהם עשו לו משהו, אלא סתם, שהוא שלדניס הופר יש שיער ארוך, ומפני ומתלבשים איך שמתחשק להם.

הפיק את הסרט פיטר פונדה, ביים אותו דניס הופר, ואת התסריט כתבו שניהם יחד. מעלתו הגדולה — שאלה שיצרו אותו חיים, חושבים, ומרגישים כמו גיבוריהם. משום כך, אדם בעקבות גורלו הוא הסרט הטוב והאמיתי ביותר שנוצר עד כה על ההתנגשות באמריקה בין הדור הצעיר לדור המבוגר, המגיב על דרך החיים של הנוער בתקופות שאין להסבירה בדרך ההגיון.

הסרנו של הסרט הוא הנסיון להפוך אותו למחאה חברתית בדרך ספרותית, שאינה מתאימה לקולנוע. יוצריו הצעירים רצו להיות בטוחים שיצירתם תובן, ובמקום להראות את מה שיש להם לומר ולתת לצופה להסיק את המסקנות, הם גם אימצו את מה שיש להם לומר, וללא צורך. לחלק מהקהל הישראלי, שהנושא עדיין רחוק ממנו, קשה למצוא עניין בסרט, מפני שאינו יכול להזדהות עם גבוריו או אפילו להבין אותם. אולי כדאי שמי שהנושא אינו קרוב לליבו יילך לסרט אחר, כדי שהחלק האחר של הקהל יוכל לחוות בסרט בשלווה, ללא ההפרעות והזעקות.

ערפדים יהודים

וערפדים הומואים

סלח לי אבד אתה נושך אותי (פרו, תל אביב, צרפת) הוא קומדיה על ערפדים. ערפד — ואמפיר בלעז — כפי

גבול חולות ראשון-לציון? היה זה לא מוזמן, רק כחודש לפני הבחירות האחרונות. לפתע נתגלה כי מספרם העצום של החולי-דות והעכברים המתרוצצים באין מפריע ברחבי השכונה מסכן את חיי התושבים. לפתע נתגלה שכ-15 איש תושבי השכונה — מרביתם עולים חדשים — סובלים ממחלות שונות ומשונות מדי שנה בשנה. בכשונה זו נרשם מוצע שנתי של שבעה שמונה מקרי טיפוס-סבטן. המקרה היחיד של מחלה זו שהסתים במוות בשנה האחרונה, קרה גם הוא כאן.

או, לפני כארבעה חודשים, טערה העיתון נות, עיריית ראשון-לציון הגיבה במרץ, משרד הבריאות מסר הצהרות כבדות-משקל, זה היה או. וזה היה הכל. לאחר הבחירות, השתררה דממה.

שפכים — ליר התניוקית. תושבי ראשון-לציון מודעוים מן הריחות המגיעים אל העיר מיפעל-השפכים של גושדן, המרוחק כשבעה קילומטר מן העיר. האם יודע משהו מהם שאנג'השפכים הפרטי של העיר משתרע במרחק 300 מטר בלבד משכונת רמת-אליהו?

זהו אגן נירחב, ששיטחו כעשרה דונם מים. השפכים זורמים אליו בזרם עצום, והוא חולף ומתפשט מיום ליום. לאחרונה עלה האגן על גדותיו, ייצר אגן חדש לא הרחק מן הקודם, כ-150 מטר בלבד מביד. הספר היסודי ויתקן ומגן-הילדים של ויצ"ל, שבחצרותיהם משחקים ילדי השכונה ואוכזרים לים את ארוותיהם.

במרחק מטרים ספורים מגן-הילדים נמצא המרכז המיסחרי של רמת-אליהו: חנויות מכולת, איטליום, מיסעדות, נקודות-הטיול של האמהות עם ילדיהן. רוחות הבאות מן הים נושאות איתן ענני-יתושים ואחר שפכים נושא מחלות.

מי יגן על רמת אליהו? לא רק תושבי ראשון-לציון אינם יודעים עליו. כמאתים מתושבי רמת-אליהו, שנשאלו בדבר האגן, נדהמו. הם לא ידעו כלל על קיומו. ואילו ראש העיר שנשאל על כך השיב: "אמנם, היתה תוכנית להעברת מים השפכים של העיר לעבר כביש החוף, למרחק כמה מאות מטרים מהמקום הנוכחי, אבל התנגדתי לזה מפני שזה לא פותר את הבעיה. צריך לסלק את אגן-השפכים מקירבת רמת-אליהו, להעביר אותו ליד יבנה, ולכוון את הביוב לתוך הים. תוכנית זו תעלה מעלה משהו מיליון לירות." ועד אז? ראש-העיר הצהיר שילחם למען סילוק מיפעל-השפכים של גושדן, כדי להגן על תושבי עירו. אך מי יילחם את מלחמתם של תושבי רמת-אליהו?

שאתם יודעים, זו מין מיפלצת בצורת אדם. כל היום היא ישנה בתוך הקבר שלה, ובלילה היא יוצאת מתוך ארון המתים, מתנפלת על אנשים תמימים ומוצצת להם את הדם. ברוררר... הקרבן המסכן הופך מיד גם הוא לערפד, ומצטרף למשפחה המאוסת. הדרך היחידה להוציא את היצור רים הנוראים האלה מכלל פעולה היא לתקוע בליבם יתד של עץ. עלילתו של הסרט מתרחשת לפני הרבה שנים, בערבוביה המושלגת של טראנסילבניה, בניהו האזור הידוע כמקור הערפדים, רחמי נא ליצלן. פרופסור ועוזרו הצעיר — רומאן פולנסקי — מגיעים במיוחד כדי

לבדוק את התיאוריה של הפרופסור על הנושא, מפני שהוא מומחה עולמי בשטח הערפדיות. הם בודקים את התיאוריה, וכאן מתחיל מסע-זוועות מלווה בהומור בית-קברות שנמשך לאורך שעותיים מצחיקות ומסמרות שיער.

כשרומאן פולנסקי ניגש לטפל בפחדים האנושיים מפני הבלתי-טבעי או הבלתי-ידוע הוא אינו עושה זאת בכפפות-משי, ואינו משאיר דבר לדמיונו של הצופה. הערפדים שלו מצחיקים אומנם קצת יותר מערפדים נורמליים, אך מפחדים לא פחות: הערפד למשל שרודף אחרי עוורו של הפרופסור במסדרונות טירה עתיקה הוא הומי אבל זה עוד לא אומר שאין לו שיניים זאביות, עיניים מוצפות דם ופרצוף חיוור כמחא. הערפד שבא מצוץ את דמה של משרתת יפהפיה הוא — אלא מה? — יהודי. כשהיא מניפה מולו בייאוש צלב, כדי להכריחו — כמו נגד כל ערפד נוצרי הגון — הוא מגחך בערפדיות מסמרת: שיער, מעיף בצלב מבט מזלזל ואומר: זה בשבילי לא סחורה.

כפי שבדואי הבנתם, הסרט לא מיועד לבעלי עצבים חלשים, או לילדים מתחת לגיל 20.

נוכבים

כשהסרטינו את בשרות הוד מלכותה, הרגיש הבוגד-ל'רג' לאזנבי את עצמו על הסוס. הוא נתן לכולם הוראות, עיקם את אפו הסולד כשנתבקש לעשות משהו כדי להרויח את לחמו, והעביר על כולם ביקורת. זה עלה לו ביוקר, מפני שהמפיק הארי זאלצמן, לא רוצה אותו יותר. נימאס לו מפריומו, והוא מחפש בוגד חדש. הראשון שקפץ על המציאה היה רינני סטאר, שהצהיר: לדעת, גיימס בוגד לא צריך להיות יפה וגבוה כמו קונרי או לאזנבי, אלא נמוך ומכוער כמוני. סופיה לורן לקחה את הפונטי הצי-עיר שלה לטייל. צלם רזיו ראה אותה והבזיק את הפלאש. התוצאה — הצאצא נפגע בעינו ובילה יום שלם בבית חולים. תוצאה נוספת — סופיה הצהירה שמעתה היא שונאת צלמים. לאליוזבט טיידיז'ר יש דווקא יותר מול. במכירה פומבית שנערכה בחנות-התכשיטים הפאריזי-אית המפורסמת קארטייה, נכחו בעלה ריצ'ארד בארטמן ואריסטוטלס ארי

ערפד וידיד

לבעלי עצבים חזקים בלבד

נאפים, שבאו לקנות מציאות לגיטימי שלהם. כשהכריזו על מכירתו של הילום ענק, נאבקו שני הבעלים האוהבים על התכשיט. כשהמחיר הרקיע שחקים, ויתר אוניאסיס, ואליוזבט זכתה ביהלום. בעלי הכולנוע האמריקאים בחרו את תריסר הכוכבים והכוכבות הקופתיים ביותר של שנת 69. במקום הראשון בין הנשים זכה ג'יאן וודוורר. בעלה פאול ניומן זכה בין הגברים רק במקום השני, אחרי ג'ורג' וויין. כנראה שהאופי של הבנאדם לא משפיע על ההצלחה שלו, מפני שוויין ידע כפאשיסט, אנטישמי, ושונא כושים מושבע.